

Harmincöt év Heves megye közművelődéséért

Beszélgetés Kary Józseffel

Hegedűs Katalin: *Évtizedek óta ismerlek, közel egy éve közvetlen kollegák lettünk. Kary Józsefről mindenkinek Heves megye jut eszébe, a Heves megyei közművelődés, Heves megyei feladatellátás. De, mint egy lakiteleki beszélgetésünkből kiderült, neked egy másik megyéhez legalább ilyen erős kötődéseid vannak.*

Kary József: Így igaz. Ha településnevekben kell összefoglalni az életemet, akkor az így hangzik: Tatabánya, Kiskőrös, Szombathely, Debrecen, Eger – Belpátfalva. Tatabányán, tehát Komárom megyében születtem. Kiskőrösön voltam előfelvételi katona. Megyei ösztöndíjas voltam, amikor Szombathelyen tanultam, az akkori Szombathelyi Tanárképző Főiskola népművelés, magyar nyelv és irodalom tanár szakán. Aztán visszakérültem Tatabányára, első munkahelyemre, a Mező Imre Ifjúsági Házba, de ott nem győztem kívánni, hogy felépüljön a nagy kulturális központ, amit aztán persze újra átépítettek. Elmentem Veszprémbe az akkori Veszprémi Vegyipari Egyetemre közművelődési titkárnak, ahol megismertem vegyész-mérnök feleségem. Ő vitt haza magával Heves megyébe – szűkebben Belpátfalvára, így 1980 óta Heves megyében, Egerben dolgozom. Közben Debrecenben, a Kosuth Lajos Tudományegyetemen szereztem művelődési menedzser

diplomát. A közel 35 év Egerben végzett szakmai munka miatt lehet az a benyomásod, hogy ha Kary Jóska, akkor az mindig Eger, meg Heves megye.

H. K.: *A szüleid is Komárom-Esztergom megyeiek voltak, vagy meszebbre vezetnek a családi legendárium szálai?*

K. J.: Az egy másik ágas-bogas családi történet. Apai ágon Erdélyből származunk, Gyergyószentmiklóson született az édesapám, aki a háború miatt katonaként itt töltötte az idejét Magyarországon, aztán nem ment vissza. Itt alapított családot, és elvette az édesanyámat, akinek eredeti neve Felsővattai Vattay Judit. A családtörténetben Pomáz és Bácska szerepel sokszor. Otthon főhelyen őrizzük a ránk maradt címernyomót. Az ezüstöt a hatvanas években „megettük”. Gyergyóban megvan még a családi – színéről csokoládé háznak becézett – szülői ház. Tudjuk, hol voltak a földek, erdők. Ebben az évben is jártunk otthon.

H. K.: *Volt a családnak kötődése a kulturális területhez, oktatáshoz, vagy teljesen mással foglalkoztak?*

K. J.: Elsőgenerációs értelmiségi vagyok. Édesapám eredetileg lakatos volt, aztán a bányából élt. Anyuka annak idején polgárit végzett, és mire már tanítónőnek mehetett volna, már nem nagyon volt esélye arra, hogy ta-

níthasson valaha. A párt hívó szavára a traktorra ült ő is, mint sokan, és ott sérült meg úgy a gerince, hogy nem tudott soha munkát vállalni, így aztán háztartásbeli lett. Nekem, mint gyereknek, ez nagyon jó volt, mert minden nap együtt voltunk, és nagyon sokat nevelgetett. A lakásunktól három percre volt az általános iskola, öt percre a középiskola, mindig otthon ettem meleget, és iskola után otthon voltunk családi körben.

H. K.: *Említetted a Szombathelyi Tanárképző Főiskolát. Kikkel jártál együtt, milyen élményeid vannak ebből az időszakból?*

K. J.: Az igazság az, hogy nekem inkább az volt izgalmas igazán, hogy hogyan kerültem oda. Anyai biztatásra mechanikai műszerész szakközépiskolába jártam, ott megszereztem az érettségim, meg a mechanikai műszerész végzettséget, amit azóta se bánok, mert a reál szemlélet sokat segített a pályámon... De irodalmi színpadoztam, és a magyar tanárom arra biztatott, hogy „hajrá Jóska, irány a felsőoktatás, vár Szombathely”. Dunsztom nem volt arról, hogy mi is ez tulajdonképpen. Arról azért tudtam, hogy Salamon Hugóék átellenben velünk, csináltak egy kis munkásotthont meg klubot, és ott mindig történt valami. A KPVDSZ székházban Tatabányán mindig történt valami. Tehát volt affinitás, mozgás. A Tatabányai Népházban irodalmi színpadoztam, az Ugrin Gábor vezette kórusban énekeltem, és ezek az élmények valahogy elindították a pálya felé. A baj csak az volt, hogy ezt a szakpárt úgy hirdették, hogy magyar nyelv és irodalom szakos tanár meg népművelő. A szakközépiskolában jó voltam magyarból, de azért fel kellett készíteni nyelvtanból, irodalomból. A felvételin Benke Éva – annyira emlékszem, hogy a nagy szoknyájában volt, akkor is vörös volt a haja, kicsit szeplős volt – biztatóan nézett ránk. Azt mondták kívül a többiek, „ne félj tőle, Jóska, fiúkat keres a pályára meg az irodalmi színpadra”. Ennyire emlékszem a szóbeli felvételiéről. A főiskolán tanított bennünket Szalai László főigazgató, a legendás dr. Kiss Gyula, Benke Éva, Horváth Margit, Csider Sándor.

A főiskola után én egy kicsit elszakadtam a többiektől, mert én voltam az egyetlen, aki Észak-Magyarországra kerültem. A többiek a Dunántúlról érkeztek és ott is helyezkedtek el zömmel. Szívesen emlékszem a tanáraimra, nagyon szívesen, meg arra a légkörre, ami a főiskolán volt. Benke Éva rengeteget vitt intézményi gyakorlatra bennünket. Jó hangulatú volt az egész főiskola, emberléptékű minden, meg lehetett szólítani a folyosón a tanárokat, a szigorlaton nem kellett félni. Sikerként éltem meg, hogy Szalai László az Ismerd meg Magyarországot televíziós, városok közötti vetélkedőre benevezett minket, amire Kiss Gyula

A Szombathelyi Tanárképző Főiskola irodalmi színpadának felvonulása, 1975., a táblát Kary József tartja

tanár úr készítette fel a társaságot. Utazhattam az utolsó járaton kezemben mikrofonnal a szombathelyi villamoson. Bemutathattam a Foucault-féle ingakísérletet a szombathelyi székesegyházban, jártuk a múzeumokat, az Őrséget, Kőszéget, ha volt egy kis időnk, akkor átszaladtunk Ausztriába. Nekem nagyon jó emlékeim vannak erről az időszakról.

H. K.: *És az első munkahely hol várt rád, Szombathelyen, Tatabányán, vagy Egerben?*

K. J.: Említettem, hogy ösztöndíjasa voltam a megyének, de hát annak az volt a következménye, hogy négy év után vissza kellett jönni dolgozni a megyébe. Számítottak rám, tehát nem volt mit tenni, így az azóta megszüntetett Mező Imre Ifjúsági Házban kezdtem klubos előadóként, de egy idő után elfogyott a türelmem, és akkor pályáztam meg az egyetemi közművelődési titkári állást Veszprémbe. Az nagyon jó volt, mert ott taníthattam is, meg nyáron hosszú volt a szabadság. Nagyszabású kollégiumi, művészeti élet volt, jó költségvetésünk volt, tehát lehetett bőven programot csinálni.

H. K.: *És akkor te úgy tervezted, hogy hosszú időre berendezkedsz Veszprémbe?*

K. J.: Persze. Amikor a nejem végzett, akkor őt is hívták, hogy marad-

jon ott a szilikátipari tanszéken. Ki is néztük a lakást, mert az egyetemnek voltak lakásai, úgy gondoltuk, hogy a kollégiummal szemben lévő 3. emeleti tetőtér, az nekünk pont jó lesz. Beadtuk az igényt a rektornak, de nem kaptuk meg. A nejem a bélapátfalvai cementgyárnak volt ösztöndíjasa, így aztán mindenképpen haza kellett jönni Heves megyébe. Egerben a Sebestyén János által vezetett Megyei Művelődési Központba kerültem pályakezdő, relatíve pályakezdő népművelőnek...

H. K.: *Tehát Heves megyében rögtön a megyei közművelődésen kezdted.*

K. J.: Igen, a minaret tövében.

H. K.: *Ahol most a Bartakovics Béla Közösségi Ház van?*

K. J.: Így van. Közel 30 évet dolgoztam abban az épületben.

Kezdtam az ismeretterjesztő tárkezelésével, a filmtáréval, ott volt diatár is meg minden – ez egy szakmatörténeti érdekesség –, katalógust kellett csinálni, aztán jött a munkásművelődés, aztán mindenféle szakterület. Tehát azt mondhatnám, hogy mindent végigjártam, ami egy székelyi tevékenységet is végző megyei feladatellátó művközpontnak volt a feladata. És akkor egyszer csak igazgatóhelyettes lettem. Szép időszak volt, volt olyan évünk, amikor közel harmincan dolgoztunk abban az in-

tézményben. A nagy Szombathellyel, az akkor még nagyon híres Komárom megyeivel tudtuk és akartuk magunkat összemérni, és azt mondtuk, hogy jól dolgozunk. Szép számmal voltak szakmai sikereink abban az időszakban.

H. K.: *Mindig nagy létszámmal érkeztek a vándorgyűlésekre is.*

K. J.: Bizony, szervezett volt a megye. Sokan voltunk, szervezettek voltunk, fiatalok voltunk, szeretünk együtt lenni.

H. K.: *A megyei közművelődésben dolgoztál, de sok mindennel foglalkoztál párhuzamosan. Számtalan tanfolyam, szakértés, auditálás fűződik a nevedhez.*

K. J.: Én ezt tényleg komolyan gondoltam. Valaki egyszer kioktatót még fiatal koromban, hogy nem munkahelyet, hanem munkaköri feladatot kell váltani ötvenként, és ehhez kerestem képzési lehetőségeket. Amikor lehetett, akkor megcsináltam pluszban a közművelődési szakember, majd azt követően a közművelődési

menedzser továbbképzést is. Utána elég sokat foglalkoztam a szakfelügyelettel, ami nekem azért volt kihívás, mert azt éreztem, hogy a partnereink, a települési önkormányzatok nem nagyon felkészültek a kulturális igazgatás témakörben, a kollégák meg szenvednek az önkormányzatok tájékozatlansága miatt. És én azt gondoltam, akkor tanuljuk ki ezt is, mert lehet, hogy ezzel többet tudok segíteni, másfelől pedig engem izgatott, hiszen kitarult előttem az ország, sokat utaztam. Láthattam ennek a feladatellátásnak a révén más megyéket, más településeket, kicsiket, nagyokat, példamutatóakat és segítségre várókat. Rengeteget tanultam a szakfelügyeletből. Aztán jött egy szakmai fejlesztési irány, amit minőségfejlesztésnek hívunk. A kezdeteknél úgy gondoltam, hogyha megvan rá a lehetőség, akkor végezzük el először mi magunk a megyei feladatellátók, és győzdjünk meg róla, hogy ez szükséges és kell, és utána legyünk szószólói, mert hitelesen csak az tudja képviselni, aki ismeri ezt a rendszert. Elvégeztem az egyes és a kettes modult, majd az

auditorit is, és szent meggyőződés, hogy van ennek a területnek is még fejlesztési lehetősége.

De amiért irigyelni szoktak engem a kollégák, az az, hogy nekem a munkahelyem és a lakóhelyem nem azonos. Ez általában hátrány szokott lenni, de én a lakóhelyemen, Béalápátfalván a rendszerváltás óta önkormányzati képviselő és három ciklus óta alpolgármester vagyok. Ez megint egy külön tanulási terep volt nekem. Miféleképpen úgy mondják: akartad, kaptad, viseld. Akartam, mert meg akartam magam próbálni, hogy van-e anynyi bizalom, hogy engem besodorjon a „népharag” a testületbe. Ha már kaptam, akkor az, bizalmat jelent, és azt meg kell hálálni, ha úgy tetszik, érdekeket kell érvényesíteni, szakmaiságot kell képviselni. És mindemellett pedig csináltam körülbelül 25 évig egy helyi televíziót, minden feladatban gyakorlatot szereztem. Mostanában kezdem elengedni, mert úgy gondolom, hogy jobb, hogyha fiatal arcok jelennek meg a képernyőn. A televíziózás nekem megint egy új tanulási terep volt, mert engem soha nem lehetett zavarba hozni, ha nyilvánosság elé kerültem, ha nyilatkozni kellett, ha meg kellett jelenni. A szakfelügyelet például a polgármesterekkel, az önkormányzatokkal való tárgyalási stílusomon finomított.

H. K.: *Béalápátfalva igen régi és nagy hagyományokkal rendelkező település. Ha néhány szót mondanál róla.*

K. J.: Hát igen, a település a béléháromkúti apátsággal jegyzi magát, egy Európában is ismert helyi értékkel. A ciszterek építették az apátságot 1232-ben. Béalápátfalva 1843 és 1928 között a keménycserép gyártásáról volt nagyon híres. De büszke volt az 1908 és 2002 között működő cementgyártásra is. A keménycserép gyártás megszűnt, csak a tárgyak őrzik a múltat. Igen drágán lehet kapni egy-egy eredeti darabot. A cementgyárat meg bezárták. Sokat dolgozunk a település revitalizációján, próbáljuk a hangsúlyokat áttolni az idegenforgalom, a turizmus felé, merthogy a természeti környezet és az épített örökség adott, de fontosnak gondoljuk az ipari parki tevékenység erősítését is.

Fehér asztalnál a Megyei Művelődési Központ dolgozói a Minaret étteremben, 1985., Kary József, Katona Istvánné, †Kovács Kálmán, †Nyeső Ildikó, álló †Fügedi Márta

Kary József családja

H. K.: *Az értékrendedben mindig kiemelt helyen voltak a megyei közösségek. Milyen rendezvényeket honosítottatok meg, milyen folyamatok indultak ez alatt a 30 év alatt Egerben?*

K. J.: Azt gondolom, hogy mindenben benne voltunk, amiben lehetett, talán az elsők között karoltunk fel regionális szintű amatőr fotóművészeti táborokat és versenyeket. Minden palóc kultúrához kapcsolódó aktivitást segítettünk, de az erősségünk mindig az volt, hogy a közösségi művelődést támogattuk. Abban a nem túl nagy házban több mint ötven közösség működött. Ami részben a város lakosságát szolgálta. Arra is igyekeztünk odafigyelni, hogy legyenek klasszikus műhelykeretek között dolgozó megyei hatókörű művészeti és hobbitevékenységet folytató közösségek is. A képzésben mindig erősek voltunk, tehát a kollégák szakmai továbbképzésében, meg az amatőr művészeti területek vezetőinek képzésében is. Mindig ott volt háttérként a jelenlegi Eszterházy Károly Főiskola az összes tanszékével, részben a helyi népművelő képzéssel, részben pedig a művészeti képzéssel is.

H. K.: *Lassan egy éve megváltozott keretek között folyik Heves megyében is a közművelődési feladatellátás, hi-*

szen az év elejétől a Nemzeti Művelődési Intézet keretein belül, megyei irodaként látjátok el a feladatokat. Te milyen hozadékát érzed ennek a megváltozott szervezeti formának?

K. J.: Azt érzékelem, hogy az a csapat, akivel most dolgozunk, nagy arányban fiatalokból áll. Folyamatosan hozzák be az új szellőket gondolatban, mentalitásban, elképzelésben. A kolléganőimet, Csathóné Sebők Erikát és Macz Orsolyát akár ki is emelhetem, hiszen az ő új típusú szemléletük sokat hozzáad a megyei iroda tevékenységéhez. Fontosnak gondolom, hogy az országos hálózatban úgy általában és egészében vannak egységes szakmai hangsúlyok, irányvonalak, de az effektív megyei szintű feladatellátást, mi töltjük meg tartalommal. Akár a feladatfinanszírozási rendszer keretein belül, vagy azzal, hogy hogyan és milyen módon kommunikálunk a partnereinkkel, tartunk kapcsolatot a településeken működő közművelődési intézményekkel. Végre van pénz, paripa, fegyver.

Nagy élvezettel vetjük bele magunkat a helyi társadalom fejlesztésével kapcsolatos tevékenységek generálásába. Ha visszatekintek az elmúlt évtizedekre, akkor azt gondolom, hogy alapvetően rendezvény ki-szervező orientációjú feladatellátást

folytattunk. Az átalakulást közvetlen megelőzően a Pedagógiai és Közművelődési Intézménynél csökkentett közművelődési feladatellátás folyt, örültünk, hogy élünk. Most megvan a forrás, a feladat és van arra lehetőségünk, hogy közösségfejlesztési alapú terepmunkát tudjunk végezni. Van fogadókészség. Az elindított folyamatok viszonylag időben később érnek be, nincs közvetlen gyors hatás, eredmény, tehát nem jelenik meg a 100 résztvevő, az 1001 pénzbevételek, mint régebben, hanem ez egy más típusú, „ember az emberrel dolgozik folyamat”, ami jóval lassabban hozza meg az eredményét. Ez az egy év szerintem a jó értelemben vett átállás, a harmonizáció éve is. Tervezük a folyamatokat, a következő évet, éveket, új fejlesztő programok formálódnak, véglegesednek. Az alakuló – a településekkig elérő – hálózat legnagyobb hozadéka, hogy újra egymásra találtunk, működik a szakmai és kapcsolati háló, gyarapszik a közös és megosztható közös tudás, az egyedi jó példákból könnyebben lehet országos jó gyakorlat, nagyságrendekkel nőhet a forrásszerző képességünk.

H. K.: *Melyek voltak azok a programok, események, fejlesztési folyamatok, amelyekről ilyen rövid idő alatt is azt gondolod, hogy eredményes volt, vagy értéket tudatok létrehozni?*

K. J.: Egyet emelek csak ki. Azt gondolom, hogy a Kapunyitogató programunk, melyet Macz Orsolya kolléganőm vitt végig, kifejezetten sikeres volt. Azért is említem kollégám nevét, mert hiszem, a jó ügyeket megnezdíteni kell, vállalni névvel, arccal. Nyolc településen voltunk már, éppen most fejeztük be a legutóbbit, volt benne kicsi, közepes település is, arra ügyeltünk, hogy a partnerek valóban együttműködők legyenek. Szó szerint betölti a küldetését, tehát, hogy kinyílnak a közösségi terek, közös üggyé válik a közművelődés, megmozdul mindenki. A számok nyelvén: érték, hogy 2430 fő résztvevő talákozott olyan kulturális tartalmakkal, melyekkel korábban helyben esélye sem volt. 430 fellépő lépett igényes produkcióval olyan közönség elé, melyhez a program nélkül nem nyílt volna lehetőség. 41 fő helyi lakos

végzett 4 óránál hosszabb idejű önkéntes tevékenységet. 11 új közreműködő elkötelezett partnerre találtunk. Ha nem a számokban gondolkodunk, akkor értéke volt az, hogy településeken olyan a kultúrához kapcsolódó alkalmi – reményeink szerint tartósan is működő – sikeres összefogások alakultak, melyek biztatást, hitet, terepet adtak ahhoz, hogy megélhetővé váljon a helyi társadalom ereje. 122 önkormányzatot tartunk nyilván Heves megyében, 30 fölött van azon települések száma, ahol nem működik művelődési ház vagy színtér. Szeretnénk a jövőben mindenhova eljutni, és visszatérni a már nyitott kapukhoz is.

H. K.: *Egy sikeres konferencián vagytok túl, néhány héttel ezelőtt egy ifjúsági konferenciát rendeztetek, több partner bevonásával.*

K. J.: Szeptember 27-én a Nemzeti Drogstratégia szellemében ifjúsági konferenciát rendeztünk „Tiszta Élvezet!” címmel. Intézetünk a rendezvény megvalósítása során Eger Megyei Jogú Város Önkormányzatával, a Városi Diáktanáccsal valamint a Kábítószerügyi Egyeztető Fórummal működött együtt. Bizony, hát ott az volt a nagyon izgalmas, hogy bár a

partnerünk működési székhelye Eger, a közös ismerkedés és az együttműködés során hamar kiderült, hogy ugye Eger iskolaváros, és hát a beiskolázási közege az Heves megye. Így aztán az Egri Diákönkormányzatban dolgozó fiatalok a megye 35-40 települését érték el, mivel a diákönkormányzat tagjai általában a lakóhelyükön is vállalnak valamilyen közösségi szerepet. A konferencia kifejezetten igényesen és a fiatalokat érintő témákat vállalt fel. Volt szó előadás keretében a függőség természetéről, a színház-, mozgás-, zeneterápiáról, az alternatív transz állapotokról. A workshopokban folytatódott a dialógus a józanságról, szó volt a hipnózisról, a családról, a Halálkeringő filmről is folyt beszélgetés. A főiskolai szakmai háttér, a neves előadók, a majdnem 200 fő elégedett résztvevő márkázza a programot, jó hírnevét öregbíti az Intézetnek és Macz Orsolya kolléganőnek. A résztvevőkkel a következő időszakban továbbra is szeretnénk kapcsolatot tartani, kifejezetten az ifjúsági ügyek tekintetében. Kolléganőm jövő héten ifjúsági felkészítő táborozáson vesz részt, ugyancsak az Intézet feladatfinanszírozási körében. Én ettől személy szerint is nagyon sokat

remélek. Úgy hírlík, hogy hallgatnak a jó szóra, nagyon kreatívak, kritikusak is, ha szükséges. Időt és energiát sem kímélnék, ha számukra fontos ügyekbe vonjuk be őket, vagy ha hagyjuk, hogy ők maguk találhassanak ki akciókat. Semmifajta pesszimizmust nem érzékelek a környezetemben a fiatalok bevonását illetően. BÉlapátfalván a fiatalok kérték, hogy legyen újra ifjúsági klub, most sikeresen működik. A középiskolások rengeteg időt szántak arra, hogy kiépítsenek maguknak egy élhető teret, a maguk szája íze szerint kifessék, maguk alkották meg a működési szabályaikat, programot csinálnak saját maguknak, szabadidős eseményeken vesznek részt. Már lassan-lassan talán a helyi közéletbe is bekapcsolódnak, de ehhez türelem, idő kell és bizalom.

H. K.: *Milyen eredményeitek vannak a szakmai hálózattal történő kapcsolattartás terén?*

K. J.: Úgy érzem, sikeres az IKSZT-vel való foglalkozásunk is. Megteremtettük a találkozás lehetőségét, s ez nagyon fontos, mert a különböző működési körülmények miatt mások és mások a helyi sajátosságok, és mindenki a maga levében fő, ha úgy tetszik, idáig egyedül volt a problémájával, de már kezdenek a hálózatszerű működés keretei kialakulni. Figyelnek egymásra, tájékozódnak. A programon a működéssel kapcsolatos nehézségek megbeszélésére is lehetőség nyílik. Legutóbb például a miskolci Dialóg a Közösségekért Közhatalnó Egyesület két közösségfejlesztője, Sélly Andrea és Bereczky Béla jött el közénk. Egerszalókon Gyüre Marianna a teljes települést magáévá tette IKSZT ügyén, mindent csinál amire szükség van: idegenforgalmat, kulturális szolgáltatást, tanfolyamot, ifjúsági közösségfejlesztést, amit el tudsz képzelni. De ez nyilván habitus kérdése is, és önkormányzati forrás, meg támogatás kérdése is. Mi első sorban szaktudást szeretnénk adni. Helyi látogatások során az is jó, ha mi megismerjük az intézményt, de azért a személyes beszélgetés során sok minden olyan kiderül, amire helyből tudunk tanácsot adni, vagy egymásnak mondják el a témával kapcsolatos tapasztalataikat.

Bölcsőde átadó ünnepség BÉlapátfalván, 2012., balról Kary József alpolgármester, Horváth László Heves Megyei Kormányhivatalt vezető kormány megbízott, országgyűlési képviselő, Ferencz Péter BÉlapátfalva város polgármestere

Ismerkedő séta Egerszalókon az IKSZT műhely keretében, 2013., elől Kary József, Sélley Andrea

H. K.: *Heves megyében indítottatok mintaprojektet, vagy van már mintaprojekt ötlet?*

K. J.: Egyelőre tervek vannak. A Boconádi bodza népszerűsítése lett volna a tervezett gazdaságfejlesztési program. Egyelőre annyival kapcsolódunk, hogy ösztönözzük, meg bíztatjuk őket, ott vagyunk a konferenciájukon, előadást tartunk, szekciót vezetünk, és közben bíztatjuk a vezetőséget, hogy nem kell minden fejlesztési folyamathoz mindjárt pénz. Most ott tartunk, hogy elkezdtek a bodza recepteket gyűjteni. Amiből majd előbb-utóbb lesz egy kiadvány, aztán tavasszal házról-házra fognak járni az egyesület tagjai, megnézik, hogy mennyi szabad terület van a portákon, meg mennyi bodza van, és akkor talán hamarosan elindul helyi gazdaságfejlesztési programként is a folyamat.

H. K.: *Sokat beszélünk ma a szakmáról, de amikor Kary József nem a közművelődést fejleszti vala-*

hol, valamelyik intézményben, akkor mit csinál?

K. J.: Világ életemben azt gondoltam magamról, hogy első helyen van a család, aztán következik a munka. Ennek ellenére a feleségem sokszor mondta, hogy ezt néha felcserélem. Ezek ilyen átmeneti terhelési problémák voltak. Én a harmonikus családi létet kifejezetten fontosnak gondolom. Mi otthon egy családi házban négygenerációsak voltunk; tehát ez a klasszikus dédnagymama, nagyszülő, anya, apa, gyerek felállás. Így nőtt fel a mi gyerekeink, ebben a

népes családban cseperedtek, nőttek maguk is felnőtté, amit én pótolhatatlan értéknek és életre szóló élménynek gondolok. Kifejezetten büszke vagyok, hogy nem estem bele abba a hibába pályakezdőként, amibe a kollégáim zöme, hogy népművelő a népművelővel házasodott. A szakmán belül kötött házasságok 3-5 éven belül tönkrementek. Nem tudom, hogy ez ilyen ösztönös félsz vagy előrelátás volt, de én akkor is azt mondtam fiatalon, hogy jobb az mindkét félnek, hogyha a másik nem szakmabeli. A feleségem real szakon végzett, vegyészmérnök, sokáig a cementgyártásban dolgozott, most pedig egy vízműben kémiai laborvezető-helyettes. Amikor a gyerekek iskolások voltak, akkor arról szólt az életünk – a gyerekeknek ez nagyon kényelmetlen volt persze – hogy az apa kikérdezte az irodalmat, a nyelvtant, a többi, a matematika, a biológia, a kémia maradt az anyukára. Tehát mi házon belül tudtuk korrepetálni a két gyereket. És hát a középső generációt azért mindenképp említeni kell, anyósomat, apósomat – mert rengeteget kaptunk tőlük. Amikor mi a gyerekek mellett dolgoztunk és szükség volt a segítségükre, akkor ők mindig ott voltak a háttérben.

Egyébként ott a Békő-hegy lábánál, mikor az ember kiül a kertbe, és a feje fölött a hegy, s a napsugár egy kicsit rávetül a sűrűfényben, kicsit hallja még a patak csörgését is, nekem az a legmegnyugtatóbb dolog a világon, hogy ott lehetek. Sokszor és sokat invitáltak, hogy költözzem be a megyeszékhelyre, de a természet közelsége számomra elengedhetetlen, annak ellenére, hogy én Tatabányán születtem, a munkásváros kellős közepén. De talán éppen ezért.

HEGEDŰS KATALIN népművelő, tanár, kulturális menedzser, jelenleg végzős andragógia mester szakos hallgató a Zsigmond Király Főiskolán. Több mint húsz éve dolgozik közművelődési területen, 2000-től a Nemzeti Művelődési Intézet (jogelőd intézménynek) információs, kommunikációs szakmai munkatársa, jelenleg Kommunikációs Osztályának vezetője, a Budapesti Népművelők Egyesülete elnökségének tagja.